

*Varga Tibor***Felőled fúj**

Felőled fúj hozzám a szél,
felszítja a soknyelvű lángot,
tudom már, ha nyugtalan az álmod,
téged jajong a parázsló, rőt levél.
Rajtam is remegés fut át,
ha meglátom peregni könnyed,
e létezés nekem se könnyebb,
ha megérezem, neked mikor mi fáj.
hamuhodván, pilléző pernye –
szállnék pillád fölé, nyílt szemedre,
ha gyötör lelked iszonyú magánya,
röpítenélek égi terekbe,
lényed végre igaz álmára várna,
s vállam lenne szép fejednek puha párna.

Lélekszerenád

Lelkessel körülfontalak,
áttetszik rajtunk a világ,
ha létünk holtomiglan így marad,
ki nézhet téged, engem, és ki lát?
Szellemem beléd kapaszkodik,
torkomból hangzik búvóló dalod,
messze úzöd a poklok bugyrait,
ha nem dalolnék, hát meghalok.
Egyek vagyunk a Nap, a Hold alatt,
magányunk látják, szemükben száanalom,
mindenhová mélyemben hordalak,
senki sem hallja harsogó dalom.
Nyújtózhatunk a messzi csillagig,
ha nem némulsz el énbennem soha,
ha galádul, sunyin ki nem szakít
belőlem orv szerelmek mámore.
Lelkessel körülfontalak,
szellemem beléd kapaszkodik,
egyek vagyunk a Nap, a Hold alatt,
nyújtózhatunk a messzi csillagig.

Szente B. Levente

Majd elválnék

majd elválnék –
elválnék szépen minden, mint bőr a hústól

az inak, idegek, minden szövet
ahogy lecsusszan a csonttól

pazarul, hanyagul
mint a házirend és a gyermek

vagy az utcán kézfogás után egy-egy ember
majd elválnék –

fog-e fájni, ha a nehéz viselet is elkopik
és fogásra kerülnek a kalapok

Ahogy öregszenek

Ahogy öregszenek,
egyre közelebb
érezem az erdőt, a fát
gyökerei között
a sok apró csodát.
S lelkem tehozzád...
ahogy száll, közeledbe kerülök,
mint láthatatlan falba
beleütöközöm.
Borostyán leszek úgylis,
szemedben
égő emlékfáklya.
Akkor is, ha már
nincs tovább,
te ezt add tovább,
tovább...

Ködöbálók (2013, tus, papír, 50×70)

Szeptember

(Ana Blandianához)

szél jön – de
 őt nem látni, csak
 a távoli ég moraja
 mi ide hallatszik folyton.
 a selymes fűvet cirógatja,
 ujjaival sokszor hajunkba túr.
 előszele már nagy viharoknak is.
 aztán eső érkezik.
 mond – az égi cseppek
 üzenetét, ma ki érti meg?
 miért lettünk, s maradtunk
 kiszolgáltatottan mások játékszereinek?
 jön-e másik szeptember?

Ima

a festmény
 a zene
 a költemény –
 imát dobban a szív
 lüktet ér
 csók alatt a halánték
 imát mondok mikor
 egy szelet kenyeret
 kezedbe adok.

tovább a tied –
 hogy szádba veszed
 kicsinyeknek és nagyoknak
 csókkal vagy nélküle
 tovább hogyan adod
 te tudod.

A föld figyelmeztet (2013, tus, papír, 50x70)